

[Poul Westergaard.]

svageste skuldre, og som helt unægtelig ville have skaffet erhvervslivet en masse besvær og vanskeligheder med at sidde og rette priser til og lave nye regnskabsmetoder.

Så er der truffet aftale om en lang række foranstaltninger imod den stigende arbejdsløshed. Det er foranstaltninger, som ikke mindst socialdemokratiets ærede medlemmer af dette ting må kunne nikke genkendende til, ellers bør de læse deres egen udtalelse i beretningen fra det politisk-økonomiske udvalg, og det hele hviler på finans- og pengepolitiske grundbetragtninger, der prioriterer beskæftigelsen højere end en hurtig bekæmpelse af betalingsbalanceunderskuddet.

Jeg synes alt i alt, at dette er et resultat, som de seks partier kan være bekendt, et resultat, som burde kunne give forhåbninger om, at arbejdsmarkedet til vinter og forår i tryghed vil kunne forhandle sig til løsninger, som Danmark kan leve og overleve med.

Jeg ved da godt, at der også mangler noget i dette forlig, også noget væsentligt, og det mangler også i socialdemokratiets bidrag til beretningen fra det politisk-økonomiske udvalg. Der mangler naturligvis — det har hr. Knud Jespersen ret i — en løsning af jordproblemet, men hvis der er politisk vilje til stede i dette ting til at løse også dette problem, er der intet som helst i dette forlig og i denne forligsaftale, der forhindrer, at vi straks i næste samling tager fat på den sag. Vi deltager gerne i det arbejde, og vi har jo allerede skitseret en løsning i det forslag til folketingets beslutning, som vi fremlagde her i tinget dagen efter grundlovsdag.

Også i sparelisten, bespareelsesplanen i forliget, mangler der noget. Hovedparten af retsforbundets spareforslag findes ikke i den, men der er ikke noget som helst i forliget, der forhindrer partierne i at arbejde videre med fornuftige forslag om offentlige besparelser. Tværtimod er det den erklærede hensigt at fortsætte dette helt nødvendige

arbejde, hvis skattelettelserne ikke kun skal være et forbigående fænomen.

Jeg vægrer mig ved at tro, at fremskridtspartiet i dag vil sige nej tak til skattelettelser på 7 mia kr., fordi de ikke kunne få de sidste 3 mia kr. hjem ved en momsforhøjelse — det er jo det, der er den reelle kendsgerning — eller vil sige nej til skattelettelser på 7 mia kr., fordi de ikke akkurat kunne få indrettet skatteskalaen på den måde, de har drevet agitation om.

Og jeg vægrer mig ved at tro, at socialdemokratiet vil nedstemme et forhandlingsresultat, der i meget vid udstrækning afspejler socialdemokratiets egne ønsker vedrørende skattereglernes udformning og ikke mindst om, hvordan arbejdsløshedsproblemet bør gribes an. Jeg tror ikke, at de to partiers vælgere vil kunne forstå en sådan uansvarlig handlemåde fra folketingets to største partier.

Jeg tror også, man ryster en lille smule opgivende på hovedet af den dagsordensakrobatik, som er indledt her af en stribe partier i en situation, hvor det samlede Danmark formentlig erkender, at der skal arbejdes, der skal findes løsninger, og hvor enhver må sige sig selv, at det, der skiller, er småting. Seks partier i midten har lagt et resultat frem, som burde kunne accepteres af de andre, og hvis man af partitaktiske grunde vælter mulighederne for en løsning, så tror jeg, at man vil høste på valgdagen, som man har fortjent.

Retsforbundet ønsker ikke valg, vi frygter heller ikke valg, og vi går ud og gør vores arbejde i tillid til, at det vil blive belønnet, hvis det skulle være sådan, at det kommer så vidt. Men lad os nu se; dagen er ikke omme endnu.

Birgit Busk (U):

Jeg vil gerne begynde med at give et par samtidshistoriske oplysninger, som har direkte forbindelse med den skattelovgivning, vi behandler her i dag.

I efteråret 1972 indgik mit parti, de uaf-